

"Fukushima": بیاید یک فاجعه مرگبار در صنعت هسته ای را از خاکستر آن دوباره زنده کنیم؟

25 سال بعد از انفجار راکتور چرنوبیل (اوکراین)

فاجعه هسته ای پی در پی 11 مارس 2011 در ژاپن بدترین انفجار ، بعد از انفجار راکتور چرنوبیل که در تاریخ 26 آوریل 1986 اتفاق افتاد میباشد. تخریب بالقوه آن حتی بیشتر از آن انفجار است به دلیل اینکه در نصب Fukushima Daiichi، در مجموع، ده برابر جرم سوخت هسته ای رادیواکتیو آن بزرگتر است. دولت ژاپن و مقامات و صنعت هسته ای همچنان در صدد هستند که فاجعه ای، که خودشان بیشتر از هر کسی مسئول آن هستند ، به کنترل خود در آورند. با وجود کمک های بین المللی، مقامات ژاپنی به اثراتی اشاره کرده اند که خطر ی در خود حمل میکند که فاجعه را افزایش میدهد. چهار راکتور ویران شده همچنان تشعشعات ناشی از شکاف اتمی را منتشر میکنند

تا قبل این در "زمان صلح" هرگز فاجعه هسته ای با این عظمت در یکی از کشورهای توسعه یافته سرمایه داری جهان رخ نداده بود. این فاجعه قلب فن آوری ژاپن را مورد اصابت قرار داد ، که خود صادر کننده این فن آوری است و همچنین بازاری مهم برای آن تشکیل میدهد. با توجه به این فاجعه، سیاست های دولت های ملی و صنعتی بخش استراتژیک انرژی در سطح بین المللی نقش بر آب شد.

بر اساس برآوردهای رسمی ، کنترل و خنثی کردن راکتورها تا پس از ژانویه 2012 طول خواهد کشید. قبل از این مدت هیچ صحبتی نه از خنثی کردن نهایی نیروگاهها و نه از پاک کردن کامل محوطه ساختمان میتواند وجود داشته باشد. این مسأله به بیش از یک دهه کامل احتیاج دارد.

عدم رضایت و خشم مردم در ژاپن در مورد بی مسئولیتی مقامات ، و شکست آنها در پاسخ به این فاجعه که کشور را فرا گرفته است خودش را در شکل اعتراضات رشد یابنده خیابانی نشان میدهد ، مثل اعتراضات در تاریخ 11 ژوئن در توکیو و شهرستانها دیگر این کشور . [1] مردم اعتمادشان از مقامات دولتی صلب شده که دامنه و شدت فاجعه هسته ای ، و در نتیجه عواقب فاجعه آور آن برای انسان و محیط زیست را از ابتدای شروع آن پنهان کردند و آن را کم اهمیت جلوه دادند. آنها هم استفاده "صلح آمیز" فناوری هسته ای و هم قدرت دولت را به زیر سؤال برده اند. معترضین علیه شکست مدیریت در این فاجعه است ، و آنها مقامات را مسئول این فاجعه هسته ای میدانند. آنها خواستار امداد رسانی بهتر ، خسارت و بازگشت از این سیاست های انرژی هستند.

وسعت واقعی فاجعه هسته ای به تدریج روشن میشود ، و سالها بحث و جدل رادربیش رو دارد. شرکت ژاپنی Tepco و دولت ژاپن قطعاً اولین مورد نیستند که در موردی که خودشان مسول آن هستند به پنهان کردن آن و به حداقل رساندن اندازه فاجعه هسته ای مبادرت میکنند. ایالات متحده در سال 1979 دچار حادثه راکتور در درتری مایل آیسلند در نزدیکی جزیره Harrisburg ، پنسیلوانیا گردید که در آن مقامات در اظهارات رسمی خود هیچ خطری برای سلامتی مردم نمیدیدند ، در حالی که در همان زمان تخلیه 140.000 از ساکنان را طلب میکرد . انفجار بسیار بزرگتر انفجار راکتور چرنوبیل (اوکراین) در سال 1986 است که توسط دولت ملی و مقامات روسیه بیش از یک هفته طولانی در سکوت برگزار شد تا زمانی که یک موسسه سوئدی زنگ خطر اندازه بالای قدرت اشعه رادیو اکتیو را از شرق اروپا به صدا در آورد

ما همبستگی خود را به مردمی اعلام میکنیم که مورد اصابت این فاجعه قرار گرفتند و با شیوهای منفی و تهدیدآمیز زندگی که طبقه حاکمه در اثر زلزله دریایی و فاجعه هسته ای برای شرایط زندگی آنها ایجاد کرده است مبارزه میکنند . در وحله اول ، کارگران و کارکنان امداد رسانی که در شرایط دشوار سلامتی و زندگی خود را معرض خطر قرار داده اند. در ژاپن ، چهار ماه پس از زلزله عظیم و سونامی که کل منطقه را نابود کرد ، به ویژه افشاگریها و

شکایات کارشناسان ، دانشمندان ، اقدام‌ها شهروندان و فعالان محیط زیست، پنهانکاری مقامات از میزان واقعی و اثرات فاجعه هسته ای در طول زمان را نقش بر آب کرد. [2] کار آنها شایسته توجه و حمایت انتقادی اقلیت انقلابی را دارد. همانطور که فاجعه چرنوبیل نشان داد ، در این مورد هم آسیب بیولوژیکی و زیست محیطی گسترده خواهد بود و نسل ها باید آن را بدوش بکشند با توجه به قابلیت‌های اندکی که ما داریم بزودی در ستونی از Controversen به تحولات این فاجعه می‌پردازیم ، و ما می‌خواهیم به مسائل مهمی که برای مارکسیست ها و جناح کمونیست چپ ، مطرح است بپردازیم و آنرا عمیق‌تر کنیم. ما برای یک بحث گسترده و عمیق امکان پذیر در باره این مسئله فراخوان می‌دهیم

تشدید مبارزه علیه بی مسئولیتی مقامات

فاجعه "Fukushima" مردم جهان را با خطرات مرگبار "صلح آمیز" استفاده از فن آوری هسته ای و بی مسئولیتی مقامات نسبت به مردم سومین اقتصادی جهان روبرو کرد. [3] 25 سال پس از "چرنوبیل" ، فاجعه هسته ای در ژاپن ، دوباره آینده انرژی هسته ای را زیر سؤال برد. تلاش صنایع و دولت‌های ملی برای سرعت بخشیدن به "رنسانس" انرژی هسته ای در سطح جهانی ، به عنوان به اصطلاح " انرژی پاک و ارزان" و یک پیشنهاد جایگزینی "CO2 کم" به جای یک استفاده رو به رشد جهانی سوخت های فسیلی ، بی اعتبار گردید.

قدرت های مهم سرمایه داری همت خود را فقط بر گسترش انرژی هسته ای گذاشتند که به رفع نیازهای در حال رشد انرژی خود بپردازند. به موازات آن ، آنها "سیاست" ادامه کاری تمدید طول عمر نیروگاه های هسته ای که دیگر کهنه شده بودند در پیش گرفتند ، برای اینکه از برنامه ریزی و توسعه ، تدارکات ، مشاوره عمومی ، و برای اینکه از ساخت نسل جدیدی از راکتورها "چشم پوشی کنند"... و به خصوص برای خنثی کردن مقاومت مردم. [4] پس از حادثه در **تری مایل آیلند** در سال 1979 و فاجعه چرنوبیل در سال 1986 ، که هر دو در زمان تشدید جنگ سرد و مسابقه تسلیحاتی دیوانه وار اتفاق افتاد ، استفاده از فن آوری هسته ای مبارزه زیادی را در میان مردم در مراکز قدیمی سرمایه داری در غرب ایجاد کرد ، که مقامات صنعتی و حکومت، پیشاپیش همه آنها ایالات متحده و آلمان ، مجبور شدند که بیشترین طرحهای توسعه را برای دو دهه منجمد سازند. علاوه بر این ، فشار رکود اقتصادی و وارد شدن به تورم اقتصادی از اوایل دهه 1980 سرمایه گذاری گسترده در دراز مدت را با پیش‌بینی سوددهی، سوال برانگیز کرده است.

بزرگ‌ترین مبارزات و کمپین ها و مباحثات حول گرم شدن آب و هوا و موضوع "CO2 --" در دهه گذشته بنظر یک فضای مطلوب پذیرش مردمی برای انرژی هسته ای ایجاد کرد بود ، برای یک صنعت هسته ای که خودش را "سبز" و " پایدار " جلوه" میداد.. فاجعه در نیروگاه 1 - Fukushima این سیاست "با زمان جلو رفتن" را نقش بر آب کرد

جنبش اعتراضی دوباره در کشورهای مختلف در میان مردم زنده گردید این اعتراضات در برابر بی مسئولیتی مقامات دولتی و صنعتی، و نسبت به تداوم استفاده از انرژی هسته ای، با مشکلات عدیده و خطرات حل نشده آن ، می‌باشد -- مانند مشکل همیشگی دفن نهایی زباله های رادیو اکتیو، . به طور کلی این جنبشها خواهان گذار به منابع انرژی پایدار به عنوان یک جایگزین منطقی تر و امن تر، بدون اینکه شیوه تولید سرمایه داری را زیر سؤال ببرند می‌باشد.

مسأله فاجعه ژاپن در آلمان به این منجر گردید که دولت مرکل در عرض یک روز یک چرخش 180 درجه‌ای در سیاستش مبنی بر تمدید راکتور های کهنه شده بوجود آورد. او بلافاصله 8 راکتور منسوخ شده را برای یک بازرسی و ارزیابی از آنها، خارج از استفاده اعلام کرد . این یک راز دولت در مقابل مردم بود که این راکتورها حتی بعد از بازرسی دیگر به شبکه برق وصل نخواهند شد. با این وجود بدنال یک تظاهرات گسترده در 4 شهر بزرگ آلمان در تاریخ 25 مارس، [5] احزاب ائتلافی CDU و FDP در مرکز-راست دولتی، در سه انتخابات متوالی فدرال دولتی در شکست از احزاب مخالف و بخصوص حزب سبزها، رنج می‌برند.

دولت ملی اعلام کرد که تمام 17 نیروگاه های هسته ای در آلمان ظرف مدت ده سال بسته خواهند

شد. بعد از این تغییر ناگهانی، نزاع در بین بورژوازی آلمان در مورد جهت گیری سیاست‌های صنعتی و انرژی، در مورد امکان گسترش تولید انرژی از منابع پایدار و یافتن راه حلی احتمالی برای مشکل همیشگی دفن نهایی ذباله های هسته ای، در مورد سناریو گذار و تهدید ادعای خسارت شرکت های انحصاری انرژی علیه دولت آلمان شروع شد. دولت در جستجوی یک توافق جدید در مورد انرژی ملی است که بر اساس آن احزاب مخالف را به یک دیگر وصل کند. بازگشت از سیاست دولت آلمانی به سیاست چپ میانه، سلف SPD و سبزه‌ها، یکی از بحث‌انگیزه ترین بحث‌ها در طی نشست سران کشورهای بزرگ صنعتی، بین مرکل و اوباما در تاریخ 7 ژوئن در واشنگتن گردید. [6]

پس از چرخش‌های قابل توجه دولت آلمان، دولت سوئیس در ماه مه اعلام توقف پنج نیروگاه هسته ای که قرار بود در سال 2034 بسته شود کرد. سپس در 13 ژوئن دولت برلوسکونی در ایتالیا، یک شکست سنگینی را در رفراندومی متحمل گردید که از پس از رفراندوم سال 1987 برای اولین باری بود که اتفاق می‌افتاد. (از جمله مسائل مورد همه پرسی) مسأله اجازه ساخت نیروگاه های اتمی بود. این مسأله بوسیله یک اکثریت قریب به اتفاق شرکت کنندگان رد شد و آن به حد نصابی رسیده بود که میبایست قانونی اعلام میشد. تعداد افرادی که فقط در تظاهرات اعتراضی در ژاپن در توکیو در 11 ژوئن شرکت کردند، 20.000 نفر تخمین زده شد. این رشد قابل توجه ای از اعتراض را در کشوری نشان میدهد که در آن اعتراض علیه دولت با نظر خوبی نگرینسته نمیشود. تظاهرات کنندگان، معترض به شکست در مدیریت این فاجعه هستند و مسئولیت مقامات دولتی را در قبال فاجعه هسته ای مورد انتقاد قرار میدهند. آنها خواستار یک امداد رسانی بهتر، جبران خسارت و یک بررسی دوباره در سیاست انرژی هستند.

این نشانه از دست رفتن جذابیت قدرت دولت است، که نه اعلام پرسروصدای ناتوکان نخست وزیر ژاپن در اول ماه مه مبنی بر اینکه سیاست انرژی را اساساً مورد بررسی قرار میدهد و یک بخش زیادی از انرژی تجدید پذیر مورد استفاده قرار خواهد گرفت، و نه فراخوان او برای بستن دو راکتور در نیروگاه Hamaoka (با امید مقاومت بیشتر در مقابل سونامی) نتوانست از گسترش تظاهرات جلوگیری کند. اینکه مردم ژاپن انرژی هسته ای با تمام مشکلات و خطراتی که دارد پذیرفته اند به سرعت در حال فرسایش است. با توجه به یک نظر سنجی، اکثریت بزرگی از مردم ژاپن، تحت تأثیر این حادثه، کاربرد صلح آمیز انرژی هسته ای را رد میکنند. تظاهرات اعتراض آمیز بعدی در ماه سپتامبر در نظر گرفته شده است.

این نارضايتی و اعتراض تنها در مورد مراکز سنتی سرمایه داری، که در زیر بار عمیق ترین بحران اقتصادی پس از سال 1929 خم شده اند صادق نیست. در اقتصاد رو به رشد قدرت سلاح هسته ای در هندوستان، در منطقه جایتاپور (Jaitapur)، در 400 کیلومتری جنوب مومبئی مبارزه مردم منطقه شامل کشاورزان و ماهیگیران به مدت چهار سال است که علیه برنامه های دولت در دهلی نو برای ایجاد بزرگترین و پیچیده ترین نیروگاه هسته ای دنیا ادامه دارد. در یک سرمایه گذاری مشترک هند-فرانسه، شرکت آروا میخواهد شش راکتورهای اورانیوم جدید EPR را با قدرت 1650 گیگاوات برق به ازای هر واحد بسازد (7). مردم منطقه سلامتی خود و شیوه زندگیشان و اکوسیستم که منبع امرار معاش آنهاست در خطر می بینند و صبورانه و با استقامت به مبارزه علیه این شرکت میپردازند. آنها مورد حمایت مخالفان نظامی، دانشمندان هسته ای و فعالان محیط زیست قرار دارند.

این تحولات و جنبش های اجتماعی، سیاست های یک بخش استراتژیک اقتصاد ملی را به زیر سؤال میبرد و جلوه ای از، از دست رفتن قدرت مقامات دولتی است. بعلاوه آن نشان دهنده صحت این مسأله قدیمی اساسی مارکسیستی است که میگوید: مسأله رابطه بین انسان و طبیعت، نقش تکنولوژی در استثمار انسان و طبیعت، توسط سرمایه داری، که نیروهای مولد اجتماعی را تبدیل به نیروهای تخریب کرده است، مسأله آلترناتیوها و اثرات این آلترناتیوها برای صنعت و سیاست انرژی در جامعه ای که در تقابل با قانون ارزش است مطرح میکند. و این مسأله مهم دوباره در دستور کار اقلیت انقلابی نسبت به جنبش های اعتراضی طبقات و اقشار مختلف مردمی است که نگرانیهای بحقی دارند و خواستههایی در مقابله با اثرات مخرب صنعتی سرمایه داری بر سلامتی عمومی و محیط زیست دارند و اغلب بدون نتیجه، سعی در مبارزه با بی مسئولیتی مقامات دولتی و صنعتی که بی پروا برای انباشت سرمایه داری به کسب سود های خصوصی و استثمار انسان و طبیعت مشغول هستند میباشند.

Jac. Johanson, 24 July 2011

Controversies, Forum for the Internationalist Communist Left

International Communist Party (PCInt), *Le Prolétaire*, no. 499, march – april 2011: [Tremblement de terre au Japon: Les responsabilités criminelles du capitalisme dans la catastrophe](#)

- International Communist Tendency, 17 march 2011: [From Hiroshima to Fukushima](#)
- International Communist Tendency, (GIS), 25 March 2011: [Stilllegung aller Atomkraftwerke durch Stilllegung der herrschenden Klasse!](#)
- Internationale Communist Current (ICC), 1 April 2011: [Earthquakes, tsunamis and nuclear accidents in Japan: capitalism is a horror show](#)
- Initiative Worker's Communism (ICO), 18 april 2011: [Les accidents nucléaires au Japon et la question du communisme](#)
- Matière et Révolution, 25 May 2011: [Japon ; trois réacteurs en fusion et cela ne fait même plus partie de l'actualité très médiatisée...](#)

[1] رويترز، 11 ژوئن 2011 : تجمع معترضان ضد هسته ای ژاپن بعد از زلزله ، نیویورک تایمز،

11 ژوئن 2011 : اعتراض در ژاپن چالش قدرت هسته ای

[2] Aljazeera.net، 16 جون 2011 : Fukushima : این بسیار بدتر از آن است که شما فکر می کنید، لوموند، 29 ژوئن 2011 : [Fukushima : la Criirad dénonce des "carences graves" dans la gestion](#) (فوکوشیما : کریراد شکایت از کمبود جدی در مدیریت دارد)

[3] چین از نظر محصولات سرانه داخلی جمعیت در سال 2010 از ژاپن جلو رفته است ، و در نتیجه در فهرست رتبه بندی در جهان ، پس از ایالات متحده آمریکا در درجه دوم قرار دارد.

[4] انرژی بین المللی اوتلوک از طریق اداره اطلاعات انرژی در آمریکا (EIA) در ژوئیه 2010 تا حدودی روشنایی به جاده ای که صنعت هسته ای وارد آن شده است انداخت : با حساب اینکه سیاست های دولتی این است که نیروگاههای کهنه تر را به مدت طولانی تر نگه دارد ، "تولید الکتریسیته از انرژی هسته ای از حدود 2.6 تریلیون کیلووات ساعت در سال 2007 تا 3.6 تریلیون کیلووات ساعت در سال 2020 و سپس به 4.5 تریلیون کیلووات ساعت در سال 2035 افزایش مییابد. افزایش قیمت های آتی بالاتر برای سوخت های فسیلی، انرژی هسته ای را از لحاظ اقتصادی رقیب تولید ذغال سنگ ، گاز طبیعی و سوخت های مایع میکند، علیرغ اینکه نیروگاه های هسته ای هزینه سرمایه ای نسبتا بالای دارند. علاوه بر آن، از میزان ظرفیت استفاده بسیار بالایی از نیروگاه های هسته ای گزارش داده شد ، و طرحی مبنی بر اجازه تمدید بسیاری از نیروگاه های قدیمی تر در کشورهای OECD و غیر OECD اوراسیا داده شد.

[5] به منظور بسته شدن نیروگاه های هسته ای و تغییر در سیاست انرژی در روز 25 مارس در چهار شهرستانها عمده آلمان (برلین، کلن ، هامبورگ و مونیخ) یک چهارم میلیون نفر به خیابانها آمدند. مهمترین احزاب مخالف ، SPD و سبزها، سران اتحادیه مرکزی DGB ، و حزب PDS که چپ ها جلوتر از همه میرفتند . "

[6] از دیگر مسائل بحث برانگیز "یورو در بحران" و عملیات نظامی در لیبی بود.

[7] EPR مخفف ، European Pressurized Reactor, نوع جدیدی از راکتور فشار آب است که در هیچ نقطه جهان مورد آزمایش قرار نگرفته است. اولین نیروگاهی است که فنلاند ساخته شد و رکورد زمان ساخت و هزینه ساخت را بدست آورد.
منبع: لوموند دیپلماتیک شماره 685 آوریل 2011 :

Le projet d'Areva contesté en Inde – Atome contre biodiversité à Jaitapur” (“Areva’s controversial
“project in India – Atom against biodiversity in Jaitapur

مترجم : نسرين

Nasrin